

spiknutí
starmoney
jan
segghers

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Jakmile ministerský předseda otevřel oči, uviděl, jak Homer Simpson polyká koblihu, a okamžitě dostal hlad. Až do přistání ve Frankfurtu už vlastně nechtěl nic jíst, ale teď se rychle ohlédl na svou ženu Ruth, která spala na vedlejším sedadle, kývl na indickou letušku a šeptem si objednal další porci různých medových kuliček, kterých od startu snědl už půl tuctu.

Vracel se právě z Dharamsaly, kde vykonal soukromou návštěvu u dalajlámy. V zavazadle měl zbrusu nové fotografie, na kterých se s hlavou Tibetu společně usmívali. Jeho mediální referenti se už postarají, aby ty fotky vyšly ve všech důležitých novinách, a on doufal, že si tím konečně zase vylepší hodnoty v průzkumech veřejného mínění. Dalajlámu lidé považují za moudrého a vtipného člověka, což jsou vlastnosti, které byly ministerskému předsedovi k jeho lýtosti zcela odepřeny. A přesto si teď připadal tomu Tibetanovi tak blízký, až si někdy představoval, že je také buddhistický mnich, že vystoupí před parlament v zářivém řádovém rouchu a bude se dlouho usmívat do kamer: uvolněně, vtipně a moudře.

Snad nikdy však ještě neměl méně důvodů být uvolněný. Rok nezačal dobře. V lednových volbách ztratil dvanáct procentních bodů. Byl už jen úřadujícím premiérem, byl už jen polovičním premiérem. A jestli se jeho protivníci někdy spojí, nezůstane jím dlouho, bude už jen Rolf-Peter Becker, funkcionář své strany, který nenávidí své křestní jméno a je proto rád, že mu od nástupu do funkce říkají MP. Pro svou spolkovou zemi dělal, co mohl, pracoval čtrnáct, někdy i šestnáct hodin denně, v odpudivých domech kultury pronášel projevy před rudolícími venkovankami, opékal klobásy v bezútěšných nákupních centrech, s karnevalovým kloboučkem na hlavě si připíjel s opilými místními veličinami. Od časného rána do hluboké noci se nechával vozit po spolkové zemi a při tom se vedle něj na zadním sedadle služební limuzíny neustále vršily spisy, které studoval mezi jednotlivými termíny.

Nikdo nemohl a ani nechtěl popírat, že je vzorem píle, disciplíny a houževnatosti. A za to byl potrestán. Ne, nemohl to nazvat jinak: jeho voliči ho trpce zklamali. A když se nyní letadlo Air India blížilo k frankfurtskému letišti Rhein-Main a on myslel na svou prohru, strčil si do úst předposlední medovou kuličku, aby zahnal špatnou náladu.

Návrat té neodolatelné chuti na sladké ho přiměl k zamyšlení. Už od školních let bojoval s nadváhou a byl hrdý, že ji jako dospělý téměř dostal pod kontrolu. Přesto mu zůstaly jisté kulinární záliby: miloval všechno, co bylo tučné, sladké a nezdravé. Jeho stravovací zvyklosti byly každodenním útokem na jeho tělo a výsměchem kuchařskému umění jeho ženy. Říkali mu to kolegové, spolustraníci, děti a každých pár měsíců i jeho lékařka.

Už léta byl obklopen labužníky, kteří každý den stolovali v nejlepších restauracích zemského hlavního města a popíjeli k tomu drahá francouzská vína. Pořád si ale ještě neuměl představit nic krásnějšího než požádat svého řidiče, aby mu v noci zastavil u nějakého fastfoodu.

Odjakživa byl jiný než ostatní. Ve škole o přestávce nejčastěji postával sám na dvoře nebo rovnou zůstal v knihovně, aby si přečetl noviny. Zatímco jeho spolužáci kouřili na autobusové zastávce nebo se muckali za tělocvičnou, on byl zahloubaný do hospodářské přílohy. Zatímco ostatní psali v mládežnickém centru letáky a večer si užívali někde na večírku, on měl lepší program.

Jednou jedinkrát uklouzl, to když o Velikonocích vyrazil se dvěma staršími bratrance do Holandska. Courali se amsterodamskou vykřičenou čtvrtí za Oude Kerk a okukovali děvčata sedící ve výlohách. Zašli do jednoho coffee shopu a kouřili marihuanu, až jim z toho bylo špatně. Odjeli k moři a z autorádia poslouchali Rolling Stones. Na pláži v Zandvoortu ho potkala Annicke, trochu menší než on, s kulatými boky a těžkými prsy. Párkrát loudavě prošla okolo jeho ručníku a usmála se na něj. Pak si k němu prostě přisedla a nabídla mu svou

limonádu. Rozbušilo se mu srdce. Bylo mu jedno, že je to hippisačka. A jí zase zjevně nevadily jeho jizvy po akné. Pohládila ho po tváři a políbila na ústa. Pak ho vzala za ruku a odvedla k sobě do stanu.

Annicke byla první dívka, se kterou se vyspal, a na mnoho let také poslední. Když ji druhý den znovu potkal v plážové restauraci, seděl vedle ní mladý muž s dlouhými vlasy a držel ji kolem ramen. „Ahoj, Rolfe-Petere,“ zavolala na něj. „Seznamte se, tohle je Hendrik, můj snoubenec.“

Pak už o ní nikdy neslyšel. Nenáviděl ji, a přece na ni nemohl zapomenout. Když na ni myslel, dodnes se mu vybavoval obrázek právě nakousnuté broskve, pamatoval si vůni její pleti připálené sluncem, své mokré plavky. Annicke, Annicke, Annicke. Jak často si šeptal její jméno.

„O kom to mluvíš?“

Ministerský předseda se polekaně otočil. Jeho žena se vedle něj probudila a podezíravě si ho měřila. „Annicke — smím vědět, kdo to je?“

„Nic, totiž... nikdo... asi se mi něco zdálo,“ odpověděl.

Najednou se nedůvěřivý pohled jeho ženy změnil ve znechucení. „Poslouchej... od čeho máš tak ulepené prsty?“

Ministerský předseda sledoval její pohled. Až teď si uvědomil, že ve dlani rozmačkal poslední růžovou medovou kuličku.

Když se mladík toho rána probudil ve svém domě ve vesničce Schwarzenfels, sotva začínalo svítat. Slyšel tiché oddechování spící ženy, jež se mu zezadu tiskla k tělu. Jemně jí odsunul ruku ze svého boku, vyklouzl z postele a šel do kuchyně. Nerozsvěcoval stropní lampu, jen si vzal ze skříňky sklenici, natočil do ní vodu z kohoutku a zhluboka se napil.

Mladík se jmenoval Tobias S. Büttner a to S. znamenalo Süleyman, jméno, jež bylo vedle jeho tmavých vlasů a bronzově zbarvené pleti jediným dědictvím po otci, kterého nikdy nepoznal. Süleyman — tak si začal říkat, teprve když zjistil, že zvuk těch tří slabik nemusí nutně vyvolávat jenom nedůvěru, nýbrž často i zvědavost a zalíbení.

Süleymanovi bylo příjemné, že ho lidé mají rádi, aniž by pro to sám musel něco udělat. Byl útlý, snědý a pružný. Spal s mnoha muži, ženy přibýly až později, a občas, když si to mohl dovolit, celé měsíce nespal vůbec s nikým. Nepožadoval vždycky zaplacení, ale jestliže mu to někdo nabídl, rád přijal. Neměl nic kromě zchátralého domku zděděného po tetě, a tak doufal, že se ho žena, jež teď ležela v jeho posteli, později zeptá, jestli mu tady nemá nechat nějaké peníze.

Vrátil se do ložnice, stoupl si k oknu, trochu odtáhl záclonu a vyhlédl ven. V okolních domech byla ještě tma. Nad loukou u potoka ležela mlha. Süleyman se už chtěl otočit, ale cosi upoutalo jeho pozornost. Všiml si, jak se po okresní silnici na protějším kopci, asi tři sta metrů vzdušnou čarou od jeho domku, šerem pomalu přibližuje nějaké světlo. Vzal z parapetu dalekohled, starý Dialyt od firmy Zeiss, který patřival jeho tetě, zaostřil a uviděl, že je to reflektor sportovní motorky. Řidič zastavil na kraji silnice, zůstal sedět na svém stroji, sundal si rukavice, zvedl hledí helmy a zapálil si cigaretu. Dvě tři minuty se nic nedělo. Potom reflektor zhasl, ale za pár vteřin se znovu rozsvítil. Dvakrát krátce, jednou dlouze. Vzápětí se celý sled opakoval: dvakrát krátce, jednou dlouze.

Süleyman zůstal nehybně stát, oběma rukama svíral dalekohled, obočí přitlačené na gumové prstence — napětím sotva dýchal. Viděl znamení, které nebylo určeno pro jeho oči, tajný signál, kterého by si v rušném velkoměstě sotva kdo všiml, ale tady, v noční vesnici, to bylo něco nevídaného. Teprve když jezdec znovu nastartoval motor, obrátil stroj směrem, odkud přijel, a brzy nato se ztratil Süleymanovi z dohledu, mladík se konečně uvolnil.

„Co tam děláš, v trenkách u okna a s dalekohledem?“ Ženin hlas zněl ochraptěle. Süleyman se pokoušel si vzpomenout na její jméno.

Rozsvítila lampičku na nočním stolku a dívala se na něj. „Pojď zpátky do postele!“

„Ne,“ řekl, „myslím, že už musíte jít.“

„A co když tu chci zůstat?“

„Nechcete.“

„Odkudpak to víš?“

„Protože všechny se vracejí ke svejm chlapům.“

„To je fakt! Doneses mi kafe?“

„Můžete si ho udělat sama.“

„Hele, polib mi...!“ řekla.

„Ne,“ odpověděl.

Zasmála se. „Můžu zase přijít, Süleymane?“

„Jestli chcete...“

„Nic víc?“

Pokrčil rameny.

„Proč mi vykáš, nevíš, jak se jmenuju?“

„Susanne?“ zeptal se.

„Tak nějak,“ řekla. „Můžu se ještě osprchovat?“

Kývl hlavou ke dveřím, které vedly z ložnice do koupelny.

Když žena Süleymana mījela, chtěla ho políbit na tvář. Od-táhl se.

„Co ty jsi za člověka?“ zeptala se.

Když mu bylo čtrnáct, matčin nový přítel mu zkusil napraskat. Hned druhý den ráno si Süleyman sbalil cestovní brašnu, odešel z domu a už tam nikdy nevkročil. Nastoupil do vlaku na Frankfurt a tašku si uložil do přihrádky na zavazadla. Oslovil ho nějaký pán a zeptal se, jestli jede sám. Měl na sobě lehký letní oblek a vyleštěné boty.

„Ano,“ odpověděl Süleyman.

A jestli si prý nechce vydělat nějaké peníze.

„Co za ně musím udělat?“ zeptal se chlapec.

„Pojedeme ke mně domů, pak uvidíš,“ řekl ten muž.

Süleyman nevěděl, co po něm ten muž bude chtít, a tak odmítl. Procházel městem a prohlížel si vysoké domy.

Do té doby znal jen svou rodnou obec ve Schwalmu a pár okolních vesnic. Ve Frankfurtu byl jenom jednou, před pěti lety se třídou navštívili zdejší zoo.

Neměl žádný cíl, jen se tak potloukal. Prohlížel si výklady obchodů a potuloval se po obchodních domech. Koupil si žluté tričko a nové džínsy. Zdálo se mu, že se tu lidé pohybují jinak než u nich doma, většinou rychleji — jako by je něco honilo nebo táhlo —, ale někteří také pomaleji, jako by chtěli ukázat, že mohou volně disponovat svým časem. Süleyman si tu připadal cizí, ale tušil, že by nebylo dobré, kdyby to na něm někdo poznal. Šel na břeh Mohanu a posadil se na lavičku. Když dostal hlad, koupil si u stánku dvě housky s rybou a láhev limonády. Drobné, které mu vrátili, hodil do krabice jednomu žebrákovi.

Večer hledal nějaký levný hotel. Nepotřeboval nic víc než postel. Z peněz na domácnost, které si vzal doma z kredence, mu zbývalo ještě sto padesát marek. Dostal pokoj na dvě noci a musel zaplatit předem.

Pozitíří si mohl dovolit už jen croissant a horkou čokoládu. Šel k nádraží a čekal. Konečně znovu zahlédl toho pána v letním obleku. Muž k němu přistoupil a usmíval se. „Rozmyslel sis to?“

Süleyman přikývl.

„Jmenuju se Holger,“ řekl pán.

Holger řídil černý kabriolet značky Mercedes. Obešel auto, otevřel dveře spolujezdce a nechal Süleymana nastoupit. Když pak projížděli městem a chlapec cítil, jak mu vítr cuchá vlasy, rozesmál se. Holger byl hodný. Pracoval pro jednu reklamní agenturu a bydlel v bungalovu na kraji města. Z obývacího pokoje bylo vidět do zahrady, za kterou začínal les.

Holger položil chlapci ruku na rameno: „Ještě jsme nemluvili o penězích. Kolik bereš?“

„Přijde na to, co budu muset dělat,“ řekl Süleyman.

Muž se na něj podíval. „Poslouchej, je to možné, že jsi ještě štěně?“

„Štěně?“

Holger přikývl. „Takže jsi. Běž a napřed se osprchuj, potom si promluvíme. Kolik ti vlastně je?“

„Osmnáct,“ zalhal Süleyman.

Zůstal tam přes noc. Trávil v tom domě i další dny. Po týdnu mu Holger nabídl, ať se k němu nastěhuje. Süleyman se stal jeho milencem. Naučil se, jak se má chovat v restauraci, naučil se, jak se pije víno a jak se kouří marihuana. Poprvé uviděl moře a hory, jedl svého prvního humra a šňupal svůj první kokain. Celý rok spal s Holgerem, někdy také s Holgerovými přáteli a přítelkyněmi. Zjistil, že po něm lidé touží. Na rozdíl od střídajících se matčiných chlapů mu Holger nic nepředepisoval. Süleyman mohl přicházet a odcházet, jak chtěl. Nepřemýšlel o životě, který vedl. Nebyl ani šťastný, ani nešťastný. Bral věci tak, jak přicházely.

Jenže po roce mu Holger dal dva tisíce marek a řekl mu, aby vyklidil svůj pokoj v bungalovu, protože se tam nastěhuje jiný mladík. Süleyman bez odmlouvání odešel. Neměl žádný plán. Protože mu připadal tajemný zvuk slova Marseille, koupil si jízdenku, nasedl na vlak a odjel ke Středozevnímu moři. Když vyčerpал peníze, které měl s sebou, pokračoval podél pobřeží směrem na východ. V malé osadě Agay se seznámil se starým pánem, který vlastnil turistický camping u pláže.

Süleyman tam mohl pár měsíců pracovat jako pomocný zahradník a umývač nádobí v malé plážové restauraci. Na konci sezony, když už ho nepotřebovali, se s jedním mladým manželským párem svezl zpátky do Německa. Vysadili ho na odpočívadle poblíž Frankfurtu. Ani si nevšimli, že Süleyman ukradl ženě peněženku.

Šel znovu před nádraží. Občas měl peníze, občas neměl. Občas se u někoho ubytoval, občas bydlel v penzionu. V létě často přespával venku. Kradl, prodával drogy a nakonec se dostal do vězení pro mladistvství v Rockenbergu, odkud ho po šesti měsících zase propustili.

A tak to šlo dál. Tak strávil další roky.

Krátce před devatenáctými narozeninami Süleyman onemocněl. Dlouhé dny ho trápila zimnice a vysoká horečka, až měl strach, že umře. Zavolal sestře své matky a prosil ji, aby mu pomohla. Párkrát u ní byl na prázdninách a věděl, že ho má ráda. Za dvě hodiny už tetička byla u něj, posadila ho s hromádkou jeho věcí do auta, odvezla do svého domku a pečovala o něj, dokud se neuzdravil. Od té doby bydlel Süleyman ve Schwarzenfelsu. Skoro se zdálo, že by v té vesničce mohl najít klid.

Potom tetička umřela. V poslední vůli odkázala synovci domek a trochu peněz na spořicí účet vedený na jeho jméno. Na pohřbu se Süleyman znovu setkal s matkou a seznámil se s nevlastní sestrou Nelou. Když ty dvě odjížděly, holčička vylezla na zadní sedadlo matčina vw Pola a zamávala mu na rozloučenou.

Teď bylo Süleymanovi dvaadvacet let, byl z něj mladý muž, ale pořád ještě vypadal na sedmnáct. Cítil se jako chlapec a ostatní mu tak dodnes říkali: Süleymane nebo chlapče.

I když žil skromně, peněz po tetě rychle ubývalo. Dům prodat nechtěl. Lidé ve vesnici si na něho už zvykli. Zdravili ho a jinak ho nechávali na pokoji. Nejraději pobýval v zahrádce obklopené starým živým plotem. Těšilo ho dotýkat se dlaněmi kůry ovocných stromů, líbila se mu vůně půdy a šimrání

stébel trávy na pokožce. Nejraději ležel nahý na slunci a na nic nemyslel.

Süleyman se oblékl a počkal v kuchyni, až žena odejde z domu. Jakmile uslyšel, že za ní zaklaply dveře, zašel k nočnímu stolku. Usmál se. Pod lampičku mu zasunula stoeurovou bankovku. Vzal peníze a strčil si je do kapsy džínsů.

Přes zataženou záclonu se podíval ven. Na kraji úzké asfaltované cesty vedoucí nedaleko od jeho domku stálo ženino auto, tmavomodré BMW X5. Než otevřela dveře řidiče, ohlédla se ještě jednou směrem k Süleymanovi. Byl si jistý, že ho nemůže vidět. Nastartovala, rozsvítila světla a rozjela se.

Potom Süleyman uviděl znovu tu motorku. Vyrazila zprava ze stále ještě husté ranní mlhy a vysokou rychlostí mířila přímo na ženin vůz. Obě vozidla v poslední chvíli zakličkovala, aby se vyhnula srážce. Motorka kodrcavě vjela na krajnici, předním kolem se ještě vrátila zpátky na asfalt, potom se ale zakývala, převrátila se doprava a sjela dolů z náspu.

Rozhostilo se ticho.

Modré BMW už dávno zmizelo v dálce.

Süleyman čekal.

Čekal dvě minuty, tři minuty, čtyři minuty. Nic se nedělo. Řidič motorky se neplazil nahoru po svahu. Nikdo nevolal o pomoc. Nikdo nekřičel. Nic.

Süleyman si oblékl červenou mikinu s kapucí, vyšel z domu a zhluboka se nadechl vlhkého ranního vzduchu. Podíval se nahoru k vesnici, jejíž domy se choulily ke kopci pod hradem jako vlaštovčí hnízda pod okapem. Ještě pořád to vypadalo, že svět spí.

Ušel těch pár kroků k místu, kde motorka sjela z vozovky. Viděl stopu, kterou nechala ve vysoké trávě. Vedla až za vysoké křoví tvořené kvetoucími hlohy a černým bezem.

Řidič ležel na zemi asi dva metry od svého stroje. Hlavu měl nepřírozeně zvrácenou. Skoro to vypadalo, jako by se mu

někdo pokusil otočit bradu na záda. Ústa měl otevřená, prázdný pohled. Süleyman věděl, že je ten muž po smrti.

Přidřepł si vedle mrtvého, prohmatával kapsy silné kožené bundy, rozeplnul zip, vytáhl mužovu náprsní tašku a schoval si kořist pod mikinu. Prováděl to tak, jak se dělá práce, která se prostě musí udělat: rychle, soustředěně a bez rozmyšlení. Pak trochu nadzvedl trup mrtvolý, vytáhl zpod ní černou brašnu přes rameno a prohlédl si její obsah. Nenašel nic kromě velké obálky z hnědého kartonu. I tu si Süleyman zastrčil za pás kalhot a potom zmizel z místa nehody stejně rychle, jak přišel.

Doma položil obálku na stůl a přečetl si adresu:

Pan poslanec

Johann von Münzenberg

Zámecká 24

36391 Sinntal — Schwarzenfels

Odesílatel tam uvedený nebyl. Ale adresáta Süleyman znal. Tady v okolí toho muže znali všichni.

Mladík šel k oknu a vyhlédl ven. Nikde nebylo nic vidět, nic se nestalo. Dokonce i stébla trávy na kraji cesty se už zase narovnávala.

Sotva tři sta metrů odtud, na parkovišti u hradního areálu, seděli ve stejnou dobu dva policisté ze třetího oddělení hesenského zkrú, Zemského kriminálního úřadu, v šedém Oplu Vectra v6 a čekali na příjezd svého kolegy. Zaparkovali těsně u zdi, aby auto nebylo vidět z panského domu.

Daniel Fichtner, mladší z obou vyšetřovatelů, měl zavřené oči a obě ruce položené na volantu. Ačkoliv jinak působil klidně, jeho tváře prozrazovaly horlivost. Na své místo u zemské kriminálky nastoupil teprve před několika týdny a byl hrdý, že se už může podílet na zjevně choulostivém případu.

Daniel Fichtner se chtěl stát dobrým policistou. Chtěl vydělávat peníze, postavit dům a mít dvě děti. Chtěl žít spořádaným životem, jinak než jeho rodiče. Loni koncem léta se oženil, jeho manželka teď byla v osmém měsíci těhotenství, brzy se jim měla narodit dcera.

Mladý policista chtěl dělat všechno správně. Chtěl ukázat, co všechno dokáže, a kdyby něco nevěděl, chtěl klást ty správné otázky. Byl považován za ctižádostivého, chytrého a pilného. Na policejní akademii byl jedním z nejlepších ve svém ročníku; jeho práce *Sexuálně motivované vraždy v západních zemích Evropské unie* byla ohodnocena jako výborná a brzy nato vyšla jako článek v německém, anglickém a českém odborném časopise. Jediné, co Danielu Fichtnerovi chybělo, byly zkušenosti. Dnešního rána chtěl udělat první krok k tomu, aby tenhle nedostatek napravil.

O téhle akci toho moc nevěděl. Zavolali mu včera pozdě večer a sdělili mu, že ho v noci vyzvedne Axel Rotteck.

Rotteck, který teď seděl v autě vedle něho a pořád dokola se díval na hodinky, byl legendou. Jako tajný agent dokázal rozbít jednu z největších drogových sítí, rozkryl pozadí skandálu Sabana a poznatky z jeho vyšetřování zajistily, aby se vedení podniku Kronberger dostalo na mnoho let do vězení za ilegální obchod se zbraněmi. A byl to také Axel Rotteck,

kdo v jednom hotelu v Madridu vyslídil bývalého státního tajemníka doktora Ludwiga Hoffeho, který se ukrýval více než sedm let, a umožnil tak jeho vydání německým úřadům. Proces se měl konat zanedlouho a dalo se očekávat, že i tentokrát budou noviny a televizní společnosti stát frontu, aby od Rottecka dostaly interview.

Axelu Rotteckovi bylo čtyřicet osm let, měřil přesně metr devadesát a měl tmavé, lehce vlnité vlasy, které se pokoušel zkrotit pomocí gelu. Obočí mu nad kořenem nosu srůstalo a vousy mu rostly tak rychle, že už v poledne měly jeho tváře namodralý odstín. Pro většinu mladých kriminalistů v Hensensku byl Axel Rotteck vzorem a tak to cítil i Daniel Fichtner. Zažil ho na policejní akademii jako odborně zdatného a rázného vyučujícího, který dobře vycházel s frekventanty.

O to víc Fichtnera rozčilovalo, jak se jeho nový nadřízený chová dnes ráno. Rotteck byl nemluvný. Působil skoro nervózně. Na zvědavé otázky mladého kolegy zatím odpovídal velmi vyhyčbavě. Přesto byl Fichtner rozhodnutý, že se nenechá odstrašit.

„Poslyš...?“

„Vy jste mi právě tykal, mladíku?“

„Promiňte. Myslel jsem si, že se to mezi policisty... Nevzpomínáte si? Před pár týdny, když jsem zrovna nastoupil na Úřad, mě na jeden den posadili do vaší kanceláře...“

Rotteck se ušklíbl. „Nechám si tykat od poldy, ale ne od policisty.“

„Poslyšte, já vím, že jste dobrý policista. Taky bych chtěl být. Myslím, že se od vás můžu něco naučit, ale...“

Rotteckův výraz tváře Fichtnera odradil, aby mluvil dál. Skoro to vypadalo, jako by se starší policista chtěl rozchechtat, ale v posledním okamžiku svůj smích ovládl.

„Ale?“

„Jestli vám vadí, že máme spolupracovat...“

Rotteckův úsměv zmizel. „Je úplně jedno, jestli mi to vadí, nebo ne, byl jste mi přidělen, takže budeme spolupracovat.“

„Ale potom bych potřeboval pár informací o případu. Musím přece vědět, co tady děláme, co je mým úkolem.“

Úsměv byl zase tady. „Chcete být dobrým policistou?“

„Ano, samozřejmě!“

„Tak si zapamatujte tři věci: zaprvé, u dobrého policisty neplatí co na srdci, to na jazyku, dobrý policista nežvaní, neukazuje svoje slabiny tak, jak jste to právě udělal vy. Zadruhé, musíte vědět, že nic nevíte. Jste zelenáč, nováček, nula. Vím to, protože jsem byl ve vašem věku taky přesně takový. Jasně?“

Fichtner zdráhavě přikývl. „A... zatřetí?“

„Zatřetí chodí dobrý policista líp oblečený než vy.“

„Víte, moje žena čeká dítě. Chceme stavět. Nevydělávám ještě tolik peněz...“

„Tak se postarejte, aby vám těch těch peněz přiteklo víc!“ Teprve teď se Rotteck rychle obrátil k Fichtnerovi a vrhl pohled na jeho džínsy a sako. „C&A, předpokládám?“

„P&C,“ odpověděl ten mladší.

„Aspoň že tak... A boty...“

„Co je? Co má být s mýma botama?“

„Ty boty jsou úplně špatně. Jestli to chcete v zkrú někam dotáhnout, nemůžete nosit dockersky. V těch chodí jenom socky. To je možné tak na policejním prezidiu; my máme jiné zákazníky. A tím se dostáváme k tématu. Víte, koho za chvíli sebereme?“

„Poslali mě na domovní prohlídku u nějakého Münzenberga. Všechno další se prý dozvím od vás.“

„Ten člověk se jmenuje Johann von Münzenberg. Baron Johann von Münzenberg. Ať bude mít na sobě cokoliv, když nám za chvíli otevře dveře, na jedno můžete vzít jed: jenom jeho pyžamo určitě stálo víc než celá vaše garderoba. Je to poslanec zemského sněmu za křesťany a přes dvacet let byl jedním z nejvyšších úředníků státních lesů.“

„Poslanec zemského sněmu? Potom je ale...“

„Potom je ale chráněný imunitou. Jenže pozor! Dostali jsme seriózní podnět, že u něho najdeme nějaké sprosté

obrázky. To znamená, že hrozí riziko zničení důkazů; nemůžeme tedy čekat, až se imunitní výbor uráčí rozhodnout. Je to domluvené s předsedou zemského sněmu. Zbytek musí dořešit právníci.“

„Sprosté obrázky? To myslíte...“

„Myslím dětskou pornografii. A teď pro mě něco udělejte, mladý muži: vystupte, běžte se trochu projít a dejte si třeba cigaretu.“

Při posledních slovech vytáhl Rotteck smartphone a začal na něm něco vyfukávat.

„Víte, mně se nechce vystoupit ani kouřit...“

Rotteck se zatvářil otráveně. Pohybem levé ruky dal Fichtnerovi na vědomí, že má vypadnout a že nejde o prosbu, ale o rozkaz.

Daniel Fichtner se cítil mizerně. Připadal si pošpiněný. Hrubý štěrka na parkovišti ho tlačil i přes tlusté podrážky jeho farmářek. Ušel pár metrů přes prostranství a znovu se otočil ke služebnímu vozu. Viděl, že Rotteck otevřel dveře spolujezdce a rovněž vystoupil. Tyčil se v ranním šeru jako pomník. Jejich pohledy se krátce setkaly, potom Fichtner zašel za velkou hromadu soušek naskládaných na okraji parkoviště. Za ní začínala úzká pěšina strmě se svažující k blízkému lesu. Mladý muž se po ní rozmrzele vydal. Nechal se poslat pryč, nechal se odstrčit.

Pokoušel se rozpomenout, kdy ho někdo naposledy takhle ponížil. Snad když řekl rodičům, že se chce stát policistou, což vedlo k prudké výměně názorů. Otec ho nazval konformním maloměšťákem. Tehdy ho to jen utvrdilo v jeho rozhodnutí. Přerušil s rodiči styky, dokud mu nakonec matka nezavolala a nepoprosila ho o usmíření.

Zastavil se. Stejně jako tenkrát, i teď jeho odhodlanost zvítězila nad naštváním. Nenechá se odstrčit. Vrátil se a promluvil si s Rotteckem. Nakonec si tím od něj vyslouží víc respektu, než když se nechá odehnat jako pes.